

La frase del dia

“El TC s’ha posat al servei dels interessos dels poderosos, de la minoria, i en contra dels interessos de la majoria”

Benet Salellas, DIPUTAT DE LA CUP AL PARLAMENT

Tribuna

Jordi Font. Llicenciat en geografia i història

Dos congressos a la vista

L'acceleració independentista, encapçalada per una CDC mutant, havia d'aconseguir que aquesta s'imposés sobre l'ascens persistent d'ERC. I també que, degudament rebatejada, aconseguís esquivar, almenys en part, l'allau judicial que amenaçava de colgar el partit i la nissaga que, per bé i per mal, l'havia liderat. Els resultats, però, posen de manifest el fracàs d'aquelles intencions, perquè ERC continua pujant al galop mentre que CDC va cap avall, com posava de manifest la primera collita electoral en què els dos partits anaven per separat (20-D): CDC baixava de 16 a 8 diputats i ERC pujava de 3 a 9. És a dir, que la curta i sacrosanta "unitat" de Junts pel Sí havia servit perquè CDC anés a col·lir i ERC.

IÉS QUE L'ESTRATÈGIA de l'acceleració independentista ha produït una forta polarització de la política catalana, quan no de la societat catalana, amb l'ensorrament dels partits de fins ara havien exercit la centralitat nacional, CDC i PSC, i amb la potenciació dels extrems, ERC-CUP i Ciutadans (ara, primera força de l'oposició al Parlament!), amb el greu risc que això comporta –i que ja s'observa en alguns ambients– de regressió en la unitat civil del nostre poble.

NO VULL DIR QUE NO hi hagués altres causes poderoses que hi contribuïssin: la mateixa crisi Catalunya/Espanya, després d'una llarguíssima consecució de fets insuportables, que atemptaven contra la més elemental dignitat dels catalans; l'enormitat de la crisi econòmica i social, amb el cinisme prepotent que revelava, les cruels tragèdies humanes que produïa i la consegüent desconfiança en la política; l'ensulsiada de la "tercera via" socialdemòcrata; i la crisi de la política convencional, qüestionada per una ciutadania més infor-

mada i exigent que mai i sota el pes de la gran merderada emergent.

CERT. PERÒ NO ÉS MENYS CERT que, a Catalunya, els efectes polítics han estat molt superiors que a Espanya. I l'única diferència que ho explica és l'acceleració independentista, conduïda des del propi govern i des dels mitjans al seu abast. Hauria estat igualment viable canalitzar la general indignació, l'immens i noble cabal popular, cap a una acceleració catalanista plural i unitària, potser sobre la base del "dret a decidir" (abans de grapejar-lo massa) o d'uns "punts" compartits com vam fer amb la vella Assemblea de Catalunya. El país hauria pogut comptar amb la força del seu 80% i hauria pogut evitar el predomini dels extrems, que no fan nació sinó que la disgreguen.

COM ENS EN PODREM SORTIR? No veig que les coses pintin gens bé en el pla espanyol. Si, com sembla, al juny no es dona una correlació de forces que obri

“No veig que les coses pintin gens bé en el pla espanyol. Si al juny no es dona una correlació de forces que obri el diàleg i la negociació, ens hi podem esgotar”

el diàleg i la negociació, ens hi podem esgotar. El *processisme*, l'eternització del famós "procés", no porta enlloc. Millor dit, pot resultar un excel·lent *modus vivendi* polític per a uns quants, en un país frustrat i reduït a una sola, trista i minvant dimensió "patriòtica" que deixa fora, boicoteja i disfressa –perquè "no toca"– la confrontació dreta/esquerra i, amb ella, el neguit, el patiment, l'esperança de molta gent, alienant-la d'un projecte nacional que només pot ser si és comú, si neix del batec social. Haurem de continuar gaire temps més en el miratge independentista que no porta enlloc?

DEPEN DE LES FORCES POLÍTIQUES capaces d'articular la centralitat nacional, aquest espai que omplien CDC i PSC. I que només podran omplir de nou degudament repensades i replantejades, degudament posades al dia. CDC ve anunciant a so de bombo i platerets el seu "congrés de refundació". Serà per eternitzar el *processisme* que tan ruïnós li està resultant i que tanta divisió pot acabar produint? O serà per reconstruir la centralitat nacional i articular la veritable unitat, la que suma la pluralitat del catalanisme i ens dona la màxima força com a nació? També el PSC està preparant el seu "congrés obert", que hauria d'inaugurar un procés real i tranquil d'actualització i d'eixamplament, un nou capítol de la "unitat socialista", de la idiosincràtica consecució d'agregacions que l'ha anat pastant des de 1945. Ara, amb la incorporació d'efectius de les velles i noves esquerres catalanes que coincideixin en la voluntat reformadora i en l'esperit llibertari del socialisme democràtic, en la seva vocació fundacional de gran partit nacional, fet per governar Catalunya, per fer-ne un projecte transformador, capaç d'identificar la immensa majoria del país i de garantir així la unitat del poble i el futur de la nació.

De set en set

Ignasi Riera

Hores decisives

A cabo de rebre el llibre d'Armand Obiols, *Hores decisives. Abril-juliol 1932*, editat per La Mirada, a cura de Miquel Bach i

amb un text liminar de Josep Cruanyes. Tot un regal, oportunitíssim: el debat a l'entorn de l'Estatut d'Autonomia, que era una ganyota humiliant del plebiscitat Estatut de Núria. Gairebé em fa ràbia que el text sigui de tanta actualitat i que tragini tanta frustració, davant el capteniment de les forces polítiques espanyoles pel que fa a la dita "qüestió catalana". Ho resumeix un Cruanyes, tan lúcid: "La realitat d'avui és una demostració que, si la Constitució republicana no va voler resoldre el problema català, no el va fer desaparèixer, i això és una demostració que la sobirania és una realitat basada en la voluntat de ser mantinguda per un poble, tot i que l'Estat no la reconegui. Negar-ho és negar el principi bàsic d'una societat democràtica, la sobirania popular i el dret individual i col·lectiu a la llibertat".

El llibre recull els editorials escrits per Armand Obiols entre el 14 d'abril de 1932 i el 31 de juliol. Exemplars per la claredat dels seus raonaments i per la prosa magistral, que ja subratllàvem tot comentant l'edició de les cartes –també publicades per La Mirada– de l'autor amb Josep Carner, entre el 1947 i 1953. Joan Prat i Esteve (1904-1971), exiliat a la força, rebatejat com a Armand Obiols i vinculat tan estretament amb Mercè Rodoreda, va ser un periodista notable, ja al *Diari de Sabadell*. Poeta i profeta, a més. Que fa 84 anys escrivia: "Catalunya recull aquests dies els fruits d'una absurda política de cordialitat i de feblesa. El parlament de la República dicta, no les normes de la nostra llibertat sinó les normes del nostre novell esclavatge."

Sísif

Jordi Soler

